

“SONUNU GÖRMEDEN BİR ŞEY DİYEMEM”

İnsanın sıhhati yerinde, makamı rütbesi ve cebinde de parası olduğunda kendini putlaştırıyor. Şirkin üç çeşidinden biri de Kur’an-ı kerime göre insanın kendi heva ve hevesini beğenmesi ve kendini put haline getirmesi. İnsanlık tarihi bunun örnekleriyle dolu. Örnek mi istiyorsunuz? O kadar çok ki hangi birini yazayım.

Bu konuda uzak tarihten bir misali, yakın tarihte gördüklerimizle bağlayalım. Örneğin Lidya kralı Kresüs ile çağdaşı filozof Solon aynı okulun aynı sınıfında okumuşlar. Biri tarihte ilk altın para basan Lidya’nın kiralı olmuş, diğeri de çağının derbeder filozofu olmuş. Lidya kiralı arkadaşına hava atmak amacıyla filozof Solon’u şu yakınımızda bulunan Sart’taki sarayına çağırarak tam onbeş gün sarayında misafir etmiş. Kuş sütü hariç bütün imkânlarını seferber ederek eski okul arkadaşını sarayında misafir etmiş. Onbeşgün sonra Solon müsaade isteyerek saraydan ayrılırken Kresüs: “ Nasıl buldun durumumu” diye Solon’a sorar. Solon ise “ Sonunu görmeden bir şey diyemem” demiş ve saraydan ayrılarak derbeder hayatına devam etmiş.

Gel zaman git zaman Lidya’lılar Kral Krasüs zamanında Perslerle girdiği savaşta savaşı kaybetmiş. Ağır vergilerden bunalan ve aşırı Lüks hayatına da alerji duyan Lidyalılar ayaklanır Kresüs sarayı terk eder tebdili kıyafet yaparak ege sahillerine kaçar. Bugünkü Foça yakınlarında bir mağarada yakalanan Kresüs bugünkü Sart’a getirilir ve alevleri dalga dalga yükselen ateşin içine atılırken bağıırır ”SOLON SOLON! SEN BENİM SONUMU NERDEN BİLİYORDUN!” diye bağıra bağıra ateşin içine atılır ve yakılır.

Mareşal Tito tam 50 yılını ateist ideoloji yolunda harcar. Tito’nun hayranı olan ülkemizden bir gurup son zamanlarda hasta yatağında yatan Tito’yu ziyaretlerinde o dev gibi cüsseyi ölüm döşeğinde bir avuç kemik yığını olarak görürler ve derler ki “ Efendim ölüm sizi korkutmasın. Belki maddeten aramızdan ayrılacaksınız. Ama yaptığınız inanılmaz devrimlerinize ve hizmetlerinize kalplerde ebediyen yaşayacaksınız” dediklerinde, Tito büyük bir pişmanlık içinde şu itirafta bulunur.

Yoldaşlar bırakın bu boş lafları. Ben ölüyorum artık... Ölümün ne derece korkunç bir şey olduğunu size anlatamam. Anlatsam bile genç ve sağlıklı olan sizlerin anlattıklarımı anlamınız mümkün değil. Göz göre göre bu kuş tüyü yatak ve yorganlardan , muhteşem saraydan sonra dönmek üzere kara toprağın altına giriş ve gidiş.. İşte bu çıldırıyor beni. Dostlarımızdan, sevdiklerimizden ünvan ve makamlardan ayrılmak... Dünyanın güzelliklerini bir daha görememek... Ne korkunç bir şey anlamıyor musunuz?

Gelelim bizzat yaşadıklarına. Manisa’da çok ünlü bir bürokrat son günlerinde felçli ve ağır hasta olarak yatağa düştü. Ziyaret için arkadaşıyla gittiğimde ziyaretimizden memnun olmadığını hissettik. Burnundan kıl aldırmayan bir bürokrattı. Sonradan anladık ki sadece bizi diğer ziyaretçileri de kabul etmiyormuş. Durumunun öyle görülmesinden rahatsız oluyormuş. Bu tür örneklere çokça rastladım. Bir makama gelince kendini kaybeden çevresine tepeden bakan ve o makamdan düşünce de sokağa çıkmaktan korkan bürokratlar gördüm.

Yine görev yaptığım bir ilde ilin en zengini ölüm döşeğinde çocuklarına “ Beni Amerika’ya götürün ben bu malları niçin kazandım” diye bağırdığını bilmeyen, duymayan kalmadı. Yine aynı ilde köy yollarını yapan bir müteahhidi hasta yatağında ziyarete giden

arkadaşım anlattı: Her tarafı yara bere içinde pamuk dede gibi pamuklar arasında yatarken şu itirafta bulunur. “ Hayatım boyunca paradan başka bir şey düşünmedim. Hergün nasıl daha çok para kazanırım diye düşündüm ve çok para kazandım. Şu anda gayrimenkullerimin sayısını bilmiyorum. Yeteri kadar da param var. Ama hiçbir şeye yaramıyor. Oysa hayatımı “PARA VAR ÇARE VAR” diye programlamıştım. Ama paranın da hiçbir işe yaramadığını çok geç anladım. Ve bana hayatta çok acı veren bir olayı da asla unutamiyorum. Erzurumlu yiğit bir delikanlı yanımda Dozer operatörü olarak çalışıyordu. Bir Cuma günü köy yolunda çalışırken Cuma saati geldiğinde dozerin istop etti, fireni çekti ve dozerden inmeye başladı. Ben “ telaşla hayrola bir arıza mı var?” dediğimde , “ patron bugün Cuma. Cumaya gideceğim “ dediğinde , “Ben sana para veriyorum cuma mama anlamam, ben sana para veriyorum çalışacaksın” dediğimde, Şoför “ Ben senin değil Allah’ın kuluyum, senin verdiğin paradan hayır gelmez” diyerek dozerin anahtarını kucağıma attı. Bunu duyan diğer işçiler de şoförle beraber yevmiyelerini almadan işi bıraktılar ve şoför ellerini kaldırdı “ Allah’ım bu adamı sana havale ediyorum” dedi ve diğer işçilerle beraber işi terk ettiler. Keşke o şoförü ve işçileri görsem de o günkü yevmiyelerini kat be kat versem de kendilerinden helallik dileysem. Vakit namazı değil, cuma bayramı da bilmeyen para kazanmaktan başka bir düşüncem olmayan ben, keşke ayağa kalksam da şimdi camiden çıkmasam. Çoluk çocuk rahat etsin diye gece gündüz çalıştım. Ama görüyorsun bu hasta yatağında bile bana el bakıyor. Ama çok geç. Kimseye diyecek bir şeyim yok. Şimdi yüzüm olmayan Allah’tan af diliyorum. Ama ona da utancımndan dilim dönmüyor.

Evet, başka sonunu gördüklerimizi hatırlatmaya gerek var mı? Saraylara sığmayan İran Kırallı Şah Rıza Pehlevi’ye, dost bildiği ülkeler ve çok dostları kendisine mezar bile vermedi. Yazlık kışlık tam yedi tane saraya sığmayan SADDAM, fare gibi yer altındaki kovukta yakalandı, sehpa son nefesini verdi. Yine çağdaşı KADDAFİ sarayları yanında şaşalı sahra çadırlarına dahi sığmıyordu. Ahir ömründe kanalizasyon çukurunda yakalandı ve vücudu kurşunlarla delik deşik edilerek son nefesini verdi. Bu tür misaller okadar çok ki,

Neyse biz bu ibretlik hadiseleri bırakalım. Biz kendi sonumuzu düşünelim.

ALLAH BİZİM ve SEVDİKLERİMİZİN SONUNU HAYREYLESİN.